

Білл Гейтс
Маша Сердюк

Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей
Юний Білл Гейтс мріяв, щоб на столі кожної людини був комп'ютер, а нині його мрія значно шляхетніша – подолати найнебезпечніші хвороби людства. Біографія наймолодшого мільярдера в історії людства має стати прикладом для кожного з нас. Білл народився у небідній родині, природа нагородила його метким розумом, він був і залишається доволі відкритою людиною. Звісно, багато хто може сказати, що Білл Гейтс – везунчик по життю. Та на прикладі багатьох видатних людей, про яких виходили книжки у даній серії, ми бачимо, що для успіху мало грошей, таланту чи краси. Білл Гейтс має шляхетні мрії, і впродовж усього свого життя він наполегливо до них прямує. І в цій книжці йтиметься саме про те, як досягти успіху, маючи не тільки розум і гроші, а й обирати правильний напрямок діяльності.

Для дітей молодшого та середнього шкільного віку.

Маша Сердюк

Білл Гейтс

Дорогі читачі!

Перед вами книжка із серії мотивувальних біографій найуспішніших людей. Її можуть читати як діти, так і дорослі. Це незвичайна серія. Її написано в захопливій і доступній формі. Головні герої книжок – видатні особистості, які досягли надзвичайних результатів завдяки наполегливій праці та невичерпній вірі у власні сили. Наприкінці кожного розділу – запитання, які допоможуть дитині зрозуміти й запам'ятати найважливіше.

Книжки серії «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» навчать дитину досягати цілей, не боятися труднощів, ніколи не здаватися та завжди вірити в успіх!

Герой цієї книжки мріяв, щоб на столі кожної людини був комп'ютер. Нині Білл Гейтс прагне подолати найнебезпечніші хвороби людства. Біографія наймолодшого мільярдера в історії людства має стати прикладом для кожного з нас. Білл Гейтс має шляхетні мрії, і впродовж усього свого життя він наполегливо до них прямує.

Пам'ятайте: батьківське читання – один із найбільш емоційних та пам'ятних моментів для дітей. Коли ви читаєте дитині – вона відчуває ваші турботу й любов.

Любіть своїх дітей! Говоріть їм про це! Вони дуже цього потребують...

Серія «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей»

Мудрість багатьох поколінь доводить, що найголовніше завдання батьків – допомогти дитині піднятися на її власну гору, реалізувати її власне життєве завдання. Книжкова серія «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» допоможе дитині підкорити будь-які вершини.

Видано чимало біографій про життя видатних людей. Але наші історії особливі тим, що вони написані «мовою дитини» та відповідають потребам сучасного покоління. Кожен із батьків мріє виростити свою дитину щасливою й успішною. Освіта посідає в цьому процесі чи не найважливіше місце. Проте варто пам'ятати, що дитині дуже важливо отримувати позитивні емоції в процесі навчання. Саме тоді вона по-справжньому захопиться знаннями і зможе запам'ятати необхідне.

Зазвичай дітям не надто подобається вчитися, щось зубрити. Вони люблять поринати у світ пригод із новими героями, співпереживати їм, учитися разом із ними й долати перешкоди. То запросіть ваших дітей у таку пригоду!

Книжки серії «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» – це найкращий спосіб познайомитися з наукою, історією, досягненнями людства та світовими відкриттями. На прикладі видатних особистостей та відомих учених книжки дають зрозуміти, що визначний успіх не приходить сам собою, він підвладний лише тим, хто багато та плідно працює. Не варто кожную невдачу розцінювати як провал, адже будь-яка невдала спроба – це ще один крок, який наближає до мрії.

У дорослому віці ми приймаємо обставини такими, якими вони є. Частіше змінюємо ставлення до ситуації. Та не всі здатні змінити себе або саму ситуацію. Унікальні книжки-біографії допоможуть дитині зростати впевненим лідером із власною думкою й поглядами на світ. А батьків надихнуть на нові ідеї, досягнення та втілення цілей. І головне – допоможуть бути для своєї дитини найкращим батьком чи матір'ю.

Наприкінці кожного розділу є вправи-запитання. Вони допоможуть запам'ятати все головне й цікаве. А також наштовхнуть на роздуми, як стати першим у своїй справі, так як це зробили Коко Шанель, Стів Джобс, Альберт Ейнштейн, Блез Паскаль, Нікола Тесла, Маргарет Тетчер, Одрі Хепберн, Чарлі Чаплін, Леонардо да Вінчі, Марія Кюрі, Вільям Шекспір.

Крім того, книжки серії «Видатні особистості. Біографічні нариси для дітей» надихають проводити вільний час разом із усією родиною. Адже спільне читання дає змогу широко говорити з дитиною про важливе, зміцнює стосунки з нею й додає любові до книжок. Читайте та надихайтесь!

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ. Нетиповий книжковий хробак

У дитинстві я поставив перед собою справді багато цілей. Гадаю, багатьох із них я досяг тому, що мав змогу багато читати.

Білл Гейтс

Якби Білл Гейтс народився пізніше, його би неодмінно записали до «мажорів». Тато хлопчика, якого теж звали Біллом, був поважним адвокатом. Мама Мері працювала в банку. Невдовзі після народження сина вона стала першою жінкою, яка увійшла до складу ради директорів First Interstate Bank міста Вашингтон. Дідусь був віцепрезидентом Національного банку, а прадідусь – мером міста. Не родина, а справжній джек-пот.

Проте маленький хлопчик, який з'явився в цій родині наприкінці жовтня 1955 року, вирішив не користатися з сімейних успіхів і всього у своєму житті досяг самотужки.

Того року в американському місті Сіетл була напрочуд красива осінь. Тепла, сонячна, строката. Дерев в місті рясніли жовтогарячими й червоними барвами. Хлопчик, який народився 28 жовтня в одному з пологових будинків Сіетла, був до пари цій осені: рудий, наче лисеня.

Над ім'ям свого нащадка тато Білл думав недовго, назвавши сина Вільям Генрі Гейтс Третій – на честь себе та свого тата.

– Навіщо вигадувати велосипед? – казав Вільям-старший дружині Мері, коли забирав її з пологового будинку. – Всі Вільями в нашій родині були поважними людьми. Я впевнений, що з Гейтса Третього також виросте солідна людина. Повір, це ім'я запрограмоване на успіх!

Сам того не підозрюючи, тато Білл навіщував синові велике майбутнє.

Оскільки Білл був уже третім Вільямом у родині, рідні дали йому прізвище Трей – так у гральних картах називають трійку. Він був напрочуд розумним, спраглим до знань й обожнював читати.

Білл захоплювався історіями про Тарзана із книжок письменника Едгара Берроуза. Романи про хлопця, якого виховало плем'я мавп у джунглях Африки, підкорили серце малого Трея. Він із задоволенням перечитував описи дикої природи, плекаючи надію одного дня побувати на далекому континенті. Для американського хлопчика, який виріс у бетонних джунглях великого міста Сіетл, Африка з її вічнозеленими тропіками уявлялася іншою планетою. Побувати там здавалося чимось неймовірним – це як полетіти в космос.

Окрім пригод про людину-мавпу, Гейтс «ковтав» біографії видатних особистостей та науково-популярні твори, де цікаво розповідалося про науку й винаходи. А коли йому виповнилося десять чи одинадцять років, Білл поставив собі за мету прочитати геть усю «Всесвітню енциклопедію», яка на той час налічувала аж двадцять томів.

Проте, на відміну від тих дітей, які присвячували весь вільний час книжкам і мало спілкувалися з однолітками, Білл Гейтс був нетиповим «книжковим хробаком». Трей зовсім не був відлюдькуватим диваком, з головою зануреним у вигаданий світ. Він мав легку вдачу, добре почуття гумору й легко міг знайти спільну мову з будь-якою людиною.

А ще Білл був дуже жвавим і рухливим. Гіперактивність була головною рисою його вдачі. Трей часом полюбляв стрибати, як справжнісінька мавпа. Він раптово підскакував, щоб доторкнутися до гілки, одвірка або чого завгодно, що впало йому в око й розташовувалося вище голови. Або Білл міг залізти в якийсь ящик, вистрибнути з нього й потім виміряти довжину стрибка. Якщо він стрибав далі, ніж попереднього разу, малий Білл здіймав руки до неба й видавав якісь дивні незрозумілі звуки.

– А-у-а-у-я-у-е!

– Знову начитався свого Тарзана, – зітхала мама Мері, проходячи повз кімнату, в якій її син скакав, наче сказаний звір.

– Просто в нього забагато енергії, – стонав плечима тато Білл. – Принаймні він у нас розумний і може не лише скакати по хаті, а й розмірковувати про все на світі.

І це була щира правда. Вечорами родина Гейтсів збиралася в затишній вітальні й теревенила про все на світі – починаючи від політичних новин і закінчуючи культурою, спортом і просто плітками або повсякденними дрібницями. Ці сімейні посиденьки змалку привчили Білла всім цікавитися й не боятися висловлювати свою думку.

У школі Білл часто грав роль клоуна, він просто обожнював смішити людей. Коли Гейтс бачив, що друзі починають реготати з його жартів, усередині немов розтікалося м'яке тепло: так, наче він пив гаряче какао, сидячи в картатому пледі перед затопленим каміном.

Утім Гейтс, попри легку вдачу, усе одно набув слави неабиякого зануди. Він був надто розумний як на свої літа й постійно це демонстрував. Виправляв однокласників, а інколи навіть і вчителів. Коли в четвертому класі на уроках з природознавства учням задали написати реферат на п'ять сторінок, Гейтс здав тридцять. Того ж року, відповідаючи на запитання вчителя, ким він хоче стати в майбутньому, Гейтс без вагань відповів: «Я буду вченим! Великим і відомим!»

ЗАПИТАННЯ ДО РОЗДІЛУ

1. Чому Білла назвали так само, як тата й діда?
2. Як малого Гейтса кликали вдома?
3. Куди Білл мріяв поїхати в дитинстві? Як гадаєш, чому він мав саме таку мрію?

4. Чому Білла Гейтса вважали занудою в школі?

РОЗДІЛ ДРУГИЙ. Перший договір

Будьте ввічливі із зубріями й ботанами. Не виключено, що одного дня ви працюватимете на одного з них.

Білл Гейтс

Удома малий Білл також любив диктувати власні правила. Мама Мері, яка вважала себе сильною, вольовою жінкою, зрештою дійшла висновку: до дев'ятирічного сина їй дуже далеко. Вона ніяк не могла змусити Трея прибирати у своїй кімнаті, а коли кликала його на вечерю, він часто не озивався.

– Можу я дізнатися, чим ти там такий зайнятий? – запитала вона якось Білла, коли втомилася його звати й постукала в зачинені двері його кімнати.

– Я міркую, – відчинивши двері, Білл серйозно подивився на неї крізь скельця своїх величезних окулярів.

– Міркуеш? – одна брова жінки підозріло попливла вгору. – Так міркуеш, що геть нічого не чуєш і не бачиш довкруг?

– Так, мамо, я міркую! Ти коли-небудь намагалася міркувати? Це насправді дуже важка робота!

Мері не дуже сподобався цей діалог, і вона вирішила відвести Трея до психолога. Однак це аж ніяк не допомогло приборкати характер Білла. За рік психолог – поважний сивий дядечко в завжди ідеально випрасуваних сорочках і брюках зі стрілками – сказав Мері, що змагатися з Біллом марна справа.

– Вам доведеться змиритися, – вирік він одного дня, коли Мері забирала Білла після психологічного сеансу. – Не намагайтеся воювати з ним і змушувати його робити те, що йому не до вподоби. Ви все одно програєте.

– Вона змирилася й визнала, що боротися із сином немає жодного сенсу, – розповідав потім у якомусь інтерв'ю тато Білл.

Попри свою непокору, Білл дуже любив сім'ю: мама Мері, тато Білл, сестри Крісті та Ліббі разом із Треем жили в дружбі й злагоді. Вони часто із задоволенням жваво теревенили під час вечері, збирали пазли, грали в карти та настільні ігри. У вихідні Гейтси всі разом виїжджали на Гуд-Канал – фіорд, розташований неподалік від Сіетла. Фіорди – це довгі вузькі морські

затоки з високими стрімкими берегами. Природа навколо фіордів просто фантастична: дика, автентична й неймовірно красива.

Білл обожнював поїздки на Гуд-Канал. І не тільки тому, що серед цієї незайманої природи йому краще міркувалося... А ще й тому, що там він із сестрами та купою інших дітей влаштовував... Олімпійські ігри. Справжні Олімпійські ігри, які навіть починалися по-справжньому: з офіційною церемонією відкриття та виносом факела. У програмі «ігор» була купа різних розваг: метання яець, стрибки зі сміттевого бака, біг парами, коли нога одного бігуна пов'язана з ногою іншого, та інші «серйозні дисципліни». Усі змагання були справжніми, і кожен учасник хотів стати переможцем у цих перегонках.

Саме тоді малий Гейтс уклав свій перший офіційний договір. Біллові було одинадцять років, і він написав договір, згідно з яким за п'ять баксів отримував право необмежено користуватися бейсбольною рукавичкою. Один із пунктів цього «договору» звучав так: «Треї отримує рукавичку тоді, коли захоче».

Восени 1967 року Гейтсу виповнилося дванадцять років, але він досі скидався на дев'ятирічного. Невисокий на зріст, худорлявої статури, з великими, на пів обличчя, окулярами та скрипучим голосом, у завжди застібнутій на всі-всі гудзики сорочці, іншим підліткам він здавався «класичним» ботаном-занудою. Саме настав час обирати середню школу, і батьки переживали, що Треї зі своєю зовнішністю та неабияким інтелектом у звичайній школі навряд чи знайде добрих друзів.

– Він же такий нахабний і впертий! Ніколи не поступиться, буде щось доводити до посиніння, – мама Мері однією рукою схвильовано стискала долоню чоловіка, а іншою жмакала серветку, якою витирала губи під час вечері. – Він схиблений на енциклопедіях і математиці, а це зовсім не те, що цікавить пересічних шестикласників!

– Згоден, малюк Треї – справжня мішень для всіляких забіяк невеликого розуму, – погодився з дружиною Гейтс-старший. – Не хочу, аби мого сина лупцювали якісь покидьки!

Тож малого Білла вирішили віддати в приватну школу «Лейксайд». То був дуже пристойний заклад: будівля з червоної цегли, красиве подвір'я з ідеально підстриженим газоном, найкращі вчителі та учні з пристойних родин, діти бізнесменів, політиків, банкірів... А ще в цій школі встановили комп'ютерний термінал – диво на ті часи!

Насправді той величезний пристрій важко було назвати комп'ютером, то був радше телетайп. Так називали електромеханічні друкарські машини, які використовували для текстового листування. Повідомлення передавали за допомогою електричних дротів. У школі «Лейксайд» такий телетайп за допомогою телефонної лінії підключався до комп'ютерної системи Mark II компанії General Electric і передав інформацію, яку хтось друкував.

– Овва, оце круть! – вразився малий Білл, коли вперше побачив цей чудо-пристрій. Термінал буквально загіпнотизував його. Шкільний вчитель математики жартував, що в перший день він знав про термінал більше за

Гейтса, але тільки в найперший день. Бо наступного дня Гейтс прочитав у бібліотеці всю можливу літературу на цю тему.

Кожну вільну хвилину Гейтс і його друзі проводили біля терміналу. Телетайп став для Білла тим самим, чим свого часу став компас для малого Альберта Ейнштейна: чарівним інструментом, що будив у ньому цікавість і жагу до знань.

Пізніше Гейтс спробує пояснити, чим його заворожують комп'ютери. Основною причиною він назве їхню безжальну логіку: «Не можна давати комп'ютеру розпливчасті команди, працюватимуть лише чіткі вказівки».

А Гейтс і сам завжди намагався мислити чітко.

ЗАПИТАННЯ ДО РОЗДІЛУ

1. Що Білл Гейтс називав дуже важкою роботою?
2. Як гадаєш, чому мама Білла вирішила відвести його до психолога?
3. Що було предметом договору, що його Білл Гейтс уклав в одинадцять років?
4. Чому батьки вирішили віддати Білла до приватної школи? Чи погоджуєшся ти з їхнім рішенням?
5. Що найбільше підкорило Гейтса в школі «Лейксайд»?

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ. Пол Аллен

Не порівнюйте себе ні з ким у цьому світі. Коли ви це робите, ви ображаєте самого себе.

Білл Гейтс

Крім чудо-пристрою, Білл Гейтс знайшов у школі «Лейксайд» іще дещо важливе. Точніше, не щось, а когось. Найкращого друга, з яким він спочатку бавився в телетайп, а трохи згодом – заснував найбільшу у світі компанію, яка вироблятиме програмне забезпечення.

Того хлопця звали Пол Аллен. Він був на два роки старший від Гейтса, а вигляд мав такий, наче вчився не в школі «Лейксайд», а на останньому курсі університету. Високий, кремезний, із пишною копицею темно-русявого

волосся, Пол уже голив бороду й носив модні на той час укорочені штани, аж видно було сліпучо-білі шкарпетки.

«Глянсова» зовнішність не давала жодного натяку на видатні розумові здібності Аллена. Проте він так само, як і Білл, фанатів від точних наук і так само ледь не збожеволів від комп'ютерного терміналу, який встановили в школі «Лейксайд». Тоді ніхто ще й гадки не мав про персональні комп'ютери, однак Пол стверджував, що «всі ці штуки стануть частиною нової глобальної індустрії».

Пізніше в одному з інтерв'ю Пол Аллен розповідав, як уперше побачив Білла Гейтса. Недоладний кудлатий восьмикласник з обличчям у ластовинні намагався пробитися крізь натовп школярів, які щільним колом оточили термінал і з хвилюванням стежили за тим, як хтось натискає на кнопки телетайпа. Побачивши Гейтса, який стрибав, наче мавпа, намагаючись роздивитися бодай щось понад головами вищих школярів, Пол Аллен подумав: «Який упертий малий. Треба допомогти йому, поки він не дав дуба, ось так стрибаючи».

Із першого дня знайомства Білл і Пол стали нерозлийвода. Вони часто разом сиділи біля телетайпа до пізньої ночі. І могли теревенити про все на світі – починаючи від дитячих спогадів і закінчуючи мріями про майбутнє.

Єдине, що їх сильно відрізняло, це вміння зосереджуватися на одній справі. Пол постійно «стрибав» від ідеї до ідеї, а Білл завжди фокусував усю свою увагу лише на одному питанні.

– Моя цікавість поширювалося на все, що потрапляло в поле зору, а Білл із головою занурювався в одну-єдину задачу, – розповідав потім Пол в одному з інтерв'ю. – Це було добре помітно, коли він програмував. У зубах Білл затискав фломастер, притупував ногами й розгойдувався взад-вперед. У ті хвилини навколишній світ для нього не існував.

– Усе своє життя Пол був дуже допитливим, – розповідав своєю чергою Гейтс про найкращого друга. – Навіть коли ми були дітьми, здавалося, що його цікавить геть усе навколо. Для нього було абсолютно комфортно говорити як про комп'ютери, так і про творчість Вільяма Шекспіра. Він з однаковим задоволенням грав на гітарі та копирсався в мікросхемах. Обожаював читати й міг простими словами пояснити складні речі. Знайомство з Полом, без перебільшення, змінило моє життя.

Зaledве познайомившись, Білл одразу ж запросив Пола до себе в гості. Родина Алленів жила скромніше, ніж Гейтси: тато Пола працював адміністратором бібліотеки при Вашингтонському університеті в Сіетлі, а мама була викладачкою в коледжі. Вони жили в невеликому будиночку, тож оселя Гейтсів справила на Пола дуже сильне враження: будинок був великим і просторим, обставлений сучасними меблями, з красивим каміном у вітальні. А ще батьки Білла були підписані на журнал Fortune – популярне ділове видання, яке писало про бізнес та інвестиції. Купа цих журналів лежала у вітальні на журнальному столику якраз біля того самого шикарного каміна. Малий Білл Гейтс із задоволенням читав Fortune, після чого з поважним виглядом розмірковував на теми бізнесу й фінансів.

– Як гадаєш, як воно – керувати величезною корпорацією? – запитав якось Білл у Пола після того, як прочитав черговий випуск Fortune.

– Гадки не маю, – знизав плечима Пол.

– А раптом у нас коли-небудь буде власна компанія? – очі Білла заблищали крізь скельця окулярів.

– Ну, не знаю, – Аллен почухав потилицю. – Теоретично це можливо. Але коли? Років через тридцять? Коли нам обом буде за сорок?

– Ой, ні, – Гейтс скривився, від чого ластовиння на його обличчі смішно заворушилося. – Не хочу так довго чекати! Присягаюся: я зароблю мільйон доларів ще до тридцяти років!

Він сказав це так упевнено, що Полові навіть не спало на думку шпигонуги друга якимось жартом. У глибині душі він повірив Біллові на всі сто відсотків.

Проте Гейтс себе недооцінив. До тридцяти років він заробив 350 мільйонів доларів.

ЗАПИТАННЯ ДО РОЗДІЛУ

1. Як Білл Гейтс познайомився з Полом Алленом?
2. Чим хлопці відрізнялися між собою? А в чому вони були подібні один до одного?
3. Як Білл описував Пола?
4. Як гадаєш, чому Гейтс вважав, що Пол змінив його життя?

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ. Клуб програмістів Лейксайду

Ми завжди переоцінюємо зміни, які відбуватимуться найближчі два роки, і недооцінюємо зміни, які відбуватимуться наступного десятиліття. Не дозволяйте собі бути заколисаними бездіяльністю.

Білл Гейтс

Восени 1968 року, коли Білл був у восьмому класі, вони з Полом заснували «Клуб програмістів Лейксайду», зібравши навколо себе хлопців, які так само

фанатили від комп'ютерів і програмування. Це була справжня банда, подібна до тих вуличних банд, які дошкуляли ботанам, проте дуже інтелігентна.

Окрім Пола та Білла, до цього клубу ввійшли ще двоє «постійних відвідувачів» кімнати з терміналом. Одного з них звали Рік Вейланд, він був однокласником Аллена і на той час уже встиг зібрати комп'ютер удома в підвалі. Високий, вродливий, з великими, випнутими вилицями та атлетичною фігурою, Рік Вейланд більше скидався на фотомодель з чоловічого журналу моди, ніж на гіка, схибленого на програмуванні. Попри яскраву зовнішність, Рік був дуже скромним. Його тато працював інженером у компанії Boeing і був напрочуд релігійною людиною, тож щонеділі Рік сумлінно відвідував церковну службу.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=64616231&lfm=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.